

TRAJEDİ

Konstantinos Kavafis'e

“Ne kadar iyi tanıyorum burasını”
 Evler, dükkânlar, ihtiyar kahveleri
 Unutmak mümkün mü?
 Hiçbiri
 Hatırasını göndermiyor yokluğa
 Kuyılardan esen meltem bile
 Sarmal sürdürüyor dostluğu
 Gündüz şarkı
 Gece türkü söylüyor karşılıklı
 Sesiyle kucaklıyor
 Çivit mavisi saksıları

Gidenler hüzensüz de olsa
 Kimse yabancı değil bana
 Hatta sen de...
 İskenderiye’de, Tarabya’da, Yeniköy’de
 Kitaplara koşan gençlerden biriydin
 Oturup konuşmuşluğumuz yoksa da
 Eski kahramanların işsiz kalmış suflörüydün
 “Giysileri değiştirip yeniden
 Bir oyuncu gibi”
 Arzuna bağlı ve armağanla
 Çıkıp gelmelerini beklerdin

Hatırlıyorum;
 Ardında bıraktığın izleri süre süre
 Yalın kılıç koşuyorlardı önün sıra
 Ayartıyorlardı seni önemsedığın ayrıcalıkla
 Ya da barbarlarla
 Mesela bir mit büyüsünün karanlıkta yer alması
 Yahut ruhuna bir düş gövdesinin ayrılması
 “Onlar bir tür çözümdü (senin) için”
 O vakit; sinayarak bütün kızgın renkleri
 Ve korurcasına tanrısal düzeni
 Dolanırlardı yıkıntılar, yazgılar arasında

Evet, “aynı yerde”
 Kartalların, kayaların
 Hayalin hakikatten korktuğu çağda
 Kafatasından doğanlar ülkesinde
 Tanrıçaların, genç kızların, büyük oğulların
 Yüzüne dokunduğun şehirde
 Acısını, sancısını garipsediğin
 Onlarca farklı elsiz eldiven
 Uğultu toplardılar fesat kutuna
 Ancak çok defa
 “Birer duygu oldular” sana

Sen oradan çıkardın yaşanmışlığa şiiri

Nazım Payam